

תקות מנחם

גיליון מס'

155

יו"ל לקראת ש"פ במדבר
הי' תהי' שנת סגולות טובה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות ב"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר המדע – א'

תחילת מחזור כ"ח – "יחי" שנה כ"ו – הוי'

בעז"ה יום ה' פרשת נשא (א') ה' סיון ערב חג השבועות

הי' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל

סיום ההקדמה לספר "משנה תורה" ומנין המצוות והלכות יסודי התורה, והתחלת הלכות דעות

"וידיעת דבר זה מצות עשה, שנאמר⁴: "אנכי הוי' אלוקיך".

ובהמשך ההלכה כותב: "וכל המעלה על דעתו שיש שם א-ל-ו-ה אחר חוץ מזה – עובר בלא תעשה, שנאמר⁵ ' לא יהיה לך אלוקים אחרים על פני, וכופר בעיקר, שזהו העיקר הגדול שהכל תלוי בו" ששני פסוקים אלה הם תחילת עשרת הדברות.

האמונה בנביא

ג. היסוד האחרון שנכתב עליו בהלכות יסודי התורה היא המצווה להאמין בנביא, וכמ"ש ב"כותרת" מנין המצוות שלפני ההלכה: "לשמוע מן הנביא המדבר בשמו".
ובהלכות עצמן מדובר ע"ז מתחלת פרק ז'⁶ וז"ל "מיסודי הדת לידע שהאל-ל מנבא בני אדם וכו".

ונבואת משה רבינו ממתן תורה, היא הגדולה מכל שאר הנבואות של שאר הנביאים, כמ"ש הרמב"ם שם בהלכה ו': "כל הדברים שאמרנו, הם דרך נבואה לכל הנביאים הראשונים והאחרונים, חוץ ממשה רבינו **רבן של כל הנביאים**. ומה הפרש יש בין נבואת משה לשאר הנביאים? שכל הנביאים בחלום או במראה, ומשה רבינו מתנבא והוא ער ועומד, שנאמר⁷ יובבוא משה אל אהל מועד לדבר איתו, וישמע את הקול מדבר אליו. כל הנביאים ע"י מלאך לפיכך רואים מה שהם רואים במשל וחידה – ומשה רבינו לא ע"י מלאך, שנאמר⁸ 'פה אל פה אדבר בו'. ונאמר⁹

בעשרת הדברות כת"ר אותיות

א. את ההקדמה לספר "משנה תורה" ומנין המצוות למדו בימים הסמוכים לר"ח סיון ומסיימים בר"ח; ימי ההכנה לחג השבועות ומתן תורה. ובמתן תורה קיבלנו את כל התורה ואת כל התרי"ג מצוות וחז"ל אומרים¹ שבעשרת הדברות שנאמרו במתן תורה בהר סיני, כלולים ומרומזים כל התרי"ג מצוות; כי תוכנם מבטא את כל המצוות, [ויש שמונים ומראים בכל מצוה איך שורשה ומרומזת וכלולה בעשרת הדברות]. ולכן בעשרת הדברות יש 620 אותיות שהם כנגד התרי"ג מצוות ושבע מצוות בני נח. (או כדברי המדרש כנגד ז' ימי בראשית, שהתורה והמצוות מקיימין העולם).

וכפי שכותב ע"ז ה"בעל הטורים" עה"פ "אשר לרעד" שבסיום עשרת הדברות, וז"ל: "וסימנם **כתר** (620 אותיות – גימט' **כתר**) תורה, לומר לך, שאם לומד אדם תורה לשמה היא **כתר** לראשו, ואם לומד שלא לשמה יחזור לכרת (וכפי שכתבנו ע"ז בעלון הקודם, בסיום הרמב"ם הכללי על כל ספר משנה תורה).

מצות אמונת ה'

ב. סיום הלכות יסודי התורה הוא **בערב חג השבועות**, ושתי המצוות הראשונות ב"יסודי התורה" הם **בתחילת עשרת הדברות**. כפי שכותב הרמב"ם ב"כותרת" מנין המצוות שלפני ההלכה: "א) לידע שיש שם א-ל-ו-ה. ב) שלא יעלה במחשבה שיש שם א-ל-ו-ה זולתי ה'", ומצוות אלה כתובות בתחלת עשרת הדברות כמו שכותב הרמב"ם בתחלת הלכות יסודי התורה³:

¹ במדב"ר פרשת נשא פי"ג, יז.

² יתרו כ, יד.

³ פי"א, הי"ו.

⁴ יתרו כ, ב.

⁵ שם פסוק ג.

⁶ בהלכה א.

⁷ נשא ז, פי"ט.

⁸ בהעלותך יב, ח.

⁹ שם

יודיבר ה' א משה פנים אל פנים'. ונאמר¹⁰ 'תמונת ה' יביט וכו'', הוא שהתורה מעידה עליו ומראה ולא בחידות וכו'. לפיכך מתנבא בכל עת, שנאמר¹¹ 'עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם' ועי' הבטיחו הא-ל, שנאמר¹² 'לך אמור להם שובו לכם לאהליכם: ואתה פה עמוד עמדי'. הא למדת שכל הנביאים כשהנבואה מסתלקת מהם חוזרים לאהלם שהוא צרכי הגוף, כולם כשאר העם – לפיכך אין פורשים מנשותיהם; ומשה רבינו לא חזר לאהלו הראשון – לפיכך פרש מן האשה לעולם ומכל הדומה לה. ונקשרה דעתו לצור העולמים ולא נסתלק מעליו ההוד לעולם, וקרן עור פניו ונתקדש כמלאכים".

האמונה בנביא

ד. ובפרק שמיני מוסיף הרמב"ם באריכות על מעלות הנבואה של משה רבינו ואומר¹³: "משה רבינו לא האמינו בו ישראל מפני האותות שעשה, שהאמין על פי האותות יש בלבו דופי וכו', אלא כל האותות שעשה משה במדבר, לפי הצורך עשאו, לא להביא ראיה על הנבואה; היה צריך להשקיע המצריים, קרע את היים והצללם בתוכו, נצטרכו למזון – הוריד את המן וכו' וכן שאר כל האותות".

ואח"כ ממשיך הרמב"ם בהלכה זו שהאמונה במשה רבינו באה ע"י מעמד הר סיני.

האמונה במשה רבינו ממתן תורה

ה. ונמצאים כעת בימים הסמוכים לחג מתן תורה; וז"ל הרמב"ם בהמשך ההלכה הנ"ל: "ובמה האמינו בו? במעמד הר-סיני, שעיינו ראו ולא זר, ואזנינו שמעו ולא אחר, האש והקולות והלפידים, והוא נגש אל הערפל והקול מדבר אליו, ואנו שומעים, משה משה, לך אמור להם כך וכך, וכן הוא אומר¹⁴ 'פנים בפנים דבר ה' עמכם'. ונאמר¹⁵ 'לא את אבותינו כרת ה' את הברית הזאת'. ומנין שמעמד הר סיני לבדו, היא הראיה לנבואתו שהיא אמת, שאין בה דופי? שנאמר¹⁶ 'הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך, וגם בך יאמינו לעולם', מכלל, שקודם דבר זה לא האמינו בו נאמנות שהיא עומדת לעולם, אלא נאמנות שיש אחריה הרהור ומחשבה".

ובהלכה ב' ממשיך הרמב"ם: "נמצאו אלו ששולח להם, הם העדים על נבואתו שהיא אמת, ואינו צריך לעשות להם אות אחר וכו' כך משה רבינו, כל ישראל עדים לו אחר מעמד הר סיני, ואינו צריך לעשות להם אות וכו' עד שהודיעו הקב"ה שאלו האותות אינם אלא עד שיצאו ממצרים, ואחר שיצאו ויעמדו על ההר הזה, יסתלק הרהור שמהרהרים אחרים, שאני נותן לך כאן אות שידעו שאני שלחתיך באמת מתחלה ולא ישאר בלבם הרהור. והוא שהכתוב אומר¹⁷ 'וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את

העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה". ואח"כ בהלכה ג' כותב הרמב"ם "לפיכך אם עמד הנביא ועשה אותות ומופתים גדולים, ובקש להכחיש נבואותיו של משה רבינו – שומעין לו"¹⁸, ואנו יודעים בבירור שאותם האותות בלאט וכישוף הם. לפי שנבואת משה רבינו אינה על פי האותות, כדי שנערוך אותות זה לאותות זה, אלא בעיינו ראינוה ובאזנינו שמענוה כמו ששמע הוא. הא למה הדבר דומה לעדים שהעידו לאדם על דבר שראה בעיינו שאינו כמי שראה – שאינו שומע להם, אלא יודע ודאי שהם עדי שקר. לפיכך אמרה תורה שאם בא האות והמופת להכחיש מה שראית בעיניך וכו' האיך נקבל מאות זה שבא להכחיש נבואתו של משה שראינו וששמענו".

רואים מכל זה שהרמב"ם מאריך בפרוטרוט וכמה וכמה פעמים ע"ד האמונה בנבואתו של משה רבינו בגלל שראינו את מתן תורה.

יסוד שביסוד

ו. העירני תמים א';

סיום הרמב"ם חל ביום ה' – מ"א לעומר, שהוא ספירת "יסוד שביסוד", וההלכה הראשונה ברמב"ם של הלכות יסודי התורה¹⁹ מתחילה במילים: "יסוד היסודות".

"תקנת חוט השני"²⁰ – סיכום הקשר של ההלכה

ברמב"ם עם פרשת השבוע והתאריך.

- א. ב"משנה תורה" להרמב"ם - כל התורה והמצוות וכן במתן תורה ועשרת הדברות.
- ב. יסודי התורה נלמדים מתחילת עשרת הדברות; אנכי ולא יהיה לך.
- ג. האמונה בנבואת משה רבינו – ממעמד הר סיני ומתן תורה.
- ד. סיום הרמב"ם במ"א לעומר – ספירת "יסוד שביסוד", ותחילת הרמב"ם "יסוד היסודות".

* * *

בעז"ה מוצש"ק יום ב' דחג השבועות ז' סיון
הי' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות דעות, והתחלת הלכות תלמוד תורה

אהבת ואחזות ישראל מר"ח סיון

א. רוב המצוות בהלכות דעות קשורות באהבת ישראל; מתחיל ממצוות אהבת ישראל בעצמה שהיא המצוה ה-ג' במנין המצוות שב"כותרת" שלפני ההלכות: "לאהוב את רעים" ואח"כ (ד'

¹⁸ סנהדרין ז, א. וכתב ב"מורה נבוכים" ח"ג, שאין להקשות מקיום אותותיו – כמ"ש בפסוק ראה יג, ד: כי מנסה ה' אתכם לדעת הישכם אוהבים את ה' אלוקיכם וגו'.

¹⁹ פ"א ה"א.

²⁰ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקנת" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקנת מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקנת מנחם" ח"א).

¹⁰ שם

¹¹ בהעלותך ח, ט.

¹² ואתחנן ה, כז-כח.

¹³ ה"א.

¹⁴ ואתחנן ה, ד.

¹⁵ שם פסוק ג.

¹⁶ יתרו ט, ט.

¹⁷ שמות ג, יב.

שוות". ואעפ"כ אפשר וצריך להיות כבוד והערכה גם לדעת הזולת שהיא שונה ואפילו הפוכה ומופרך שתהיי יריבות ומחלוקת, וכ"א צריך להתחשב גם בדעות של אחרים וחייבים להתאחד ולהתכלל איתם.

בירושלים 480 בתי כנסת ובתי ספר

ג. ואולי אפשר לומר ע"ד הרמז והמוסר;

"דעות" – גימטריא – ת"פ – 480. וזה מזכיר מה שכתוב בגמ' ירושלמי²⁵ ובמדרש רבה²⁶ ש-480 בתי כנסיות (חוץ מבית המקדש) היו בירושלים לפני החורבן ובכל אחת בית ספר לתשב"ר ובית מדרש, ולומדים זאת ממה שכתוב בנבואת "חזון ישעיהו"²⁷: "מלאתי (משפט צדק)", מלאתי – גימטריא – 480 (והא' רמז לביהמ"ק).

והרי סיבת החורבן הייתה בגלל שנאת חינם²⁸ ולא היתה אחדות ביניהם; ואולי ה-480 בתי כנסת היו נוסחאות שונים ושיטות שונות שלא יכלו להתאחד ברגשות של כבוד זה לזה [בדעות אין צורך להתאחד, ואדרבא לכ"א יש את הזכות להחזיק בדעתו, אלא שחילוקי דעות לא צריכים להביא למחלוקת] וגם בלימוד התורה ומוסדות ובתי הספר לא הצליחו להתאחד ולעבוד יחד.

וע"כ עתה חיוני מאוד להחשיב גם דעות אחרות, להתאחד ולהתכלל אתם ולעבוד יחד, שזה יבטל ויתקן את סיבת הגלות, ויביא הגאולה מיד!

ובפרט שעלון זה יוצא לשבת פר' במדבר מבה"ח וער"ח סיון זמן של "כאיש אחד בלב אחד!" [ולא אומרים בדעה אחת, כי אין צורך שהדעות יהיו שוות, ואדרבא אד"ש מסביר מה "שאין דעותיהם שוות" זו מעלה שמבטאת שלכל אחד יש היחודיות והמעלות שלו, וע"י המעלות של כולם נבנה ונשלם כלל ישראל (וכמו היופי של קהל שיש הרבה פרצופים, ובתמונה הרבה גוונים, ובמקהלה ותזמורת הרבה קולות וצלילים) אבל חילוקי הדעות אינן צריכים להביא לפירוד לבבות, ואדרבא עלינו להעריך את המיוחד והשונה אצל זולתינו].

ובזמן זה "הימים האלה נזכרים ונעשים"²⁹, מתעוררים ויש נתינת כח לחזק האחדות הגדולה בין כל החסידים. כמו שאמר הרבי ה"צמח צדק" ש"אחדות החסידים תחזיק אותם עד ביאת המשיח!".

כ"ק אד"ש מה"מ כתב בכ"ק לידידי, נבדלחט"א, יו"ר צא"ח בארה"ק הרב ישראל ז"ל ליבוב: "אילו היה אחדות בין אנ"ש היה משיח בא מכבר, ולכן היצר-הרע משתולל, בפיתויים שלא ע"פ שכל לגמרי, ולעת עתה הצליח, וה' ירחם!"

ובעז"ה נחזק ונחדש את האחדות השלמה בין החסידים ובחזיר את ה"חן" החסידי במחננו, כנ"ל מהמדרשים "יוחן" – מלשון – "חן", וכן אותיות נח! שכולם נוחים ועלובים ומקבלים כ"א בסבר פנים יפות, ואז הכל מתנהל בשלוה וב"דרכי נועם ודרכי שלום!",

לאהוב את הגרים" ואח"כ: (ה) שלא לשנוא אחים" וכן המצוות שאחר כך; איסור הלבנת פנים, איסור לשון הרע ונקימה ונטירה וכו', כל המצוות הנ"ל קשורות בביטוי של אהבת ישראל.

שזהו פירוש המילה דעות; לאו דווקא – השקפות, אלא "דעות" כלשון המשנה באבות²¹: "ארבע מידות בדעות"; דעות פירושו – מידות, אופי ותכונות, כמו שמדובר שם על כעס וריצוי.

[על המצוות הנ"ל של אהבת ישראל מדובר בה' דעות, ועל גמילות חסדים שבגופו, כגון ניחום אבלים, לוית המת, הכנסת אורחים ולוית האורחים, וביקור חולים והכנסת כלה מדובר בה' אבל. ועל גמילות חסדים בממונו מדובר בה' מתנות עניים]

ואת הלכות אלה לומדים בימי חג השבועות זמן מתן תורתנו, שאז הודגש האהבת ישראל ואחדות ישראל כמו שנאמר בהכנות למתן תורה בבואם להר סיני ברי"ח סיון "יוחן שם ישראל נגד ההר" ואומרים חז"ל ע"ז שנאמר "יוחן" - ל' יחיד [ולא כשאר המקומות שכתוב ל' רבים - "ויחננו"] ומובא בפירש"י עה"פ "כאיש אחד בלב אחד, אבל כל שאר החניות בתרעומות ובמחלוקת". היינו, שע"י ולכבוד התורה התאחדו באחדות שלמה. [ולהעיר מ"ש ע"ז המדרשים שהובאו ב"תורה-שלמה" עה"פ "יוחן" – לשון חן שזהו החן האמיתי והשלם של היהודים שנמצאים באחדות ומראים מאור פנים וסבר פנים יפות, שאז נושאים חן כ"א אצל השני ואצל הקב"ה].

ובמ"ת הייתה אחדות גמורה של כלל ישראל, כי אף א' לא הי' חסר כמו שאומרים חז"ל "אילו היו ששים ריבוא חסר א', לא ניתנה תורה לישראל". ומודגש ענין זה ב"שנת הקהל", כי אז הי' ההקהל הכי גדול, "את אשר ישנו פה, ואת אשר איננו פה"²² כמ"ש רש"י: "ואף עם דורות העתידים להיות", וכל הנשמות שמכל הדורות נכחו במ"ת והי' האחדות וה"הקהל" הכי גדול, שכן יהיה בקרוב ממש בביאת המשיח והגאולה.

[ומסתבר לומר שכל פעם בזמן "הקהל" מתאחדים ובאו ובאים כולם, גם הנשמות מהדורות הקודמים והדורות הבאים, כמו שהי' בפעם הראשונה, במתן תורה].

ובחג השבועות במיוחד רוצה ומורה אד"ש מה"מ שכולם ממש ישתתפו בקריאת עשרת הדברות (כמ"ש בחז"ל שקריאה זו נחשבת כמעמד הר סיני ושמיעת עשרת הדברות מהקב"ה), אנשים נשים וטף (גם אלו שפטורים מלבוא לביהכ"ס כל שבת ויו"ט) ורואים במוחש שמקיימים זאת כולם ב"הקהל" מושלם.

אחדות מושלמת למרות ש"אין דעותיהן שוות"

ב. ולכן בימים אלה שהם סיום ימי הספירה וסמוכים ללי"ג בעומר, ש"תלמידי ר"ע מתו בין פסח לעצרת שלא נהגו כבוד זה לזה"²³ מתקנים ומחזקים את ה"אהבת ישראל" ואחדות ישראל, וככהנה למתן תורה שבו הי' ההקהל והאחדות הכי גדולים.

וזהו התוכן של הלכות דעות, שלמרות כמ"ש הרמב"ם בתחילת ההלכות²⁴: "דעות הרבה יש בין בני אדם", ו"כשם שאין פרצופיהן שוין [כי הפנים מורה על הפנימיות], כך אין דעותיהן

²⁵ מגילה פ"ג, ה"א.

²⁶ פתיחה לאיכה רבה יב.

²⁷ יומא ט, ב.

²⁸ שם.

²⁹ אסתר ט, כח.

²¹ פ"ה מ"א.

²² נצבים כט, יד.

²³ יבמות סב, ב.

²⁴ פ"א ה"א.

ומקויים הנאמר בפרשה הקודמת: "ונתתי שלום בארץ, ושכבתם ואין מחריד, וישבתם לבטח בארצכם!" כן תהיה לנו!

שלמות הגוף במתן תורה

ד. בהלכות דעות בפרקים ג'ד' כותב הרמב"ם הרבה ובאריכות ע"ד החיוב לשמור על בריאות הגוף, וכותב הרבה פרטים בזה [שזה עצמו דורש ביאור, למה כל הפרטים הם חלק מספר "משנה תורה" המקבץ את **דיני התורה**?!], והרמב"ם מתחיל הפרק במילים: "היות הגוף בריא ושלם מדרכי ה' הוא". [ופעם אמר אד"ש להגיה "מדרכי עבודת ה' הוא". ופעם אחרת אד"ש אמר שאין צורך להוסיף עבודת ה', שגם בלי מילה זו, יש לזה אותה המשמעות]. ואפשר לראות קשר למתן-תורה, שאז כולם היו בשלימות ונתרפאו כולם ולא היו חולים ובעלי מומין, וכמש"נ שם³⁰ "וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים וגו'", ואומר רש"י ע"ז (מהמכילתא): "מלמד שלא היה בהם אחד סומא, ומנין שלא היה בהם אילם, תלמוד לומר³¹ 'ויענו כל העם' ומנין שלא היה בהם חרש ת"ל³² 'עשה ונשמע'".

וי"ל שאי המלחמות ושלמות הגוף נוגע ל**מתן-תורה**; כי אם האדם סובל, אפילו הסבל הכי קטן, הדבר מפריע ללימוד וקבלת התורה, כמו שאומר הרמב"ם בהלכות תשובה, שלכן אומר הקב"ה ש"אם בחוקתי תלכו", יהיו להם הגשמיות כדבעי ובשופי.

"תקות חוט השני"²⁰ – סיכום הקשר של ההלכה

ברמב"ם עם התאריך ופרשת השבוע.

- א. **בהלכות דעות מצוות אהבת ישראל ומר"ח סיון ומ"ת אחדות ישראל.**
- ב. **בהלכות דעות על שלימות ובריאות הגוף, ובמ"ת כולן נתרפאו ולא היו חולים ובעלי מומין.**

קטן כפתור קטן באוזן שמטרתו לנקז הליחה, ובמשך השנים הכפתור מתנדף).

במקרה הזה הרופא אמר שצריך לנתוח גם השקדים ולהוציאן, אבל ההורים מאד לא רצו זאת, כי ה' ברא אותם כחלק מהגוף, ובוודאי יש להם מטרה ותועלת לגוף (ולאחרונה אומרים שנודע לרופאים שהשקדים חשובים מאד לבריאות, והיום לא מקילים בהוצאתם כבעבר).

וההורים כתבו לרבי ע"ד ב' העניינים; האם לעשות הניתוח? ושמאד מבקשים שלא יוציאו השקדים.

התור נקבע לכמה ימים אחרי חג הפסח, לפני ר"ח אייר, וכתבו לאד"ש על זאת אחרי חג הפורים.

את המכתב שמו בספר "אגרות קודש" ח"ט, ונפתחה התשובה בדף רעט.

ה"אגרת" היא ע"ד רפואה שלימה, והיא אגרת מכ"ק אד"ש מה"מ שנכתבה בימים הסמוכים אחרי חג-הפסח, ולפני ר"ח אייר.

ואחרי איחולי רפואה שלמה וקרובה, כותב אד"ש שמכיוון שמדובר בזמן שבין פסח לר"ח אייר, וממילא יש בו המעלות גם של נסן וגם של אייר; ניסן – חודש הניסים, ואייר נקרא "**חודש זיו**" (כאן לא כותב שאייר ר"ת "אני הוי' רופאך", וגם לא מפרט המשמעות של "חודש זיו"), ולכן – מסיים אד"ש – "**הייפלא מה דבר?!**", וחותרם בברכה להצלחה בזה ולבריאות ורפואה, [וממש מדובר על זמן התאריך של הניתוח...]

ההורים הבינו מאד מהאגרת שדעת אד"ש חיובית ומברך הניתוח בהצלחה מופלאה, וגם שלא יצטרכו להוציא השקדים.

ואמנם הניתוח נערך בזמנו, ועד הרגע האחרון הרופא אמר שמוכרח להוציא השקדים, וההורים אמרו לו שמהרבי הבינו שלא יוציאו השקדים, ואמרו לו שאם לא יהיה ממש מוכרח שלא יוציאים.

ואחרי הניתוח יצא הרופא ואמר בסיפוק שהניתוח הצליח ביותר ובסוף לא הוציא השקדים...

ואצל ההורים זו היתה התשובה הראשונה שקיבלו ע"י האגרות קודש, שראו בה "**מופת**" גלוי ותשובה **קולעת!**

לזכות

הת' **אברהם שיחי**

בן הרה"ת **מנחם מענדל** וזוגתו **רבקה צירעל**

מזל טוב! ליום הבר מצווה י"ג אייר

הי' תהיה **שנת סגולות טובה** – **שנת הקהל**

שיהיה **חסידי ירא שמים למדן** – ח"ל בצבא אד"ש מלך

המשיח וירווי הוריו ממנו ומכל יו"ח נחת יהודי חסידותי

מתוך בריאות הצלחה ושמחה תמיד כל הימים!

ויזכו לקבל את פני מלך המשיח, מי"ד ממ"ש נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

"מופת" גלוי ותשובה קולעת באגרות קודש!

עלון זה יוצא לאור בשלהי חודש אייר, ובתחילת החודש כתבנו ההסברים שבני"ך נקרא חודש אייר – "**חודש זיו**", כמ"ש במלכים ששלמה המלך התחיל לבנות את בית המקדש "**בחודש זיו** הוא החודש השני". כדאי לכתוב סיפור הקשור בזה שסופר, ע"י אברך א' בהתועדות;

בשנת ה'תשנ"ה, בתקופה הראשונה שאני"ש למדו שמקבלים תשובות ומופתים מכ"ק אד"ש מה"מ ע"י ה"אגרות קודש", ביתו שהיתה ילדה קטנה צריכה לעבור ניתוח קטן שנקרא "ניתוח כפתורים" (משמעותו, שאם מתאסף באוזן יותר מידי ליחה ומוגלה מדלקות, וזה מפריע לשמיעת האוזן) (ואצל ילדים הדבר מפריע להקשבה למורה או הגננת) ואז מכניסים ע"י נתוח

³⁰ יתרו כ, טו [ולהעיר שגם כ', וגם ט"ו – מורים על **שלמות**; כ' – ר"ת כתר, ועשרים – גימט' – **כתר**. וט"ו – אומר אד"ש בשיחה בקשר לפסוק "וטוב לב משתה תמיד" ושמואב בסיום והשלמת השו"ע, ונאמר במשלי פרק ט"ו, פסוק ט"ו – ואומר אד"ש שקשור עם ענין "קיימא סיהרא באשלמותא" [

³¹ שם יט, ח.

³² משפטים כד, ז.